

GŁOS NARODU

**REDAKCJA
i ADMINISTRACJA**
Kraków.
ul. św. Krzyża L. 11.

TELEFONY:

Redakcja . . . 101-90.
Administracja . . . 133-44.

Konto P. K. O. 415.730
Kraków Nr.

Przedpłata wynosi:

Miesięcznie

W Krakowie
z odnośzeniem bez odnośzenia
5- zł. 4-50 zł.

Na całym obszarze Państwa polsk.
z przesyłką pocztową
5- zł.

Zagranicą
8- zł.

Redakcja niezamówionych artykułów niezwra-
ca i nie honoruje, listów nieopłaconych nie
przyjmuje. Za każdą zmianę adresu 50 gr.
Redakcja przyjmuje stron od gołz. 11 do 13

Rok XLIV

Kraków, poniedziałek, dnia 9 sierpnia 1937 r.

Nr 217.

Gdy Premier defilował przed Marszałkiem

Z XIII Zjazdu Legionistów Polskich

Zwołany na ub. niedzielę do Krakowa XIV Zjazd Związku Legionistów Polskich zgromadził około 4 tysiące uczestników, którzy przybywali pociągami z różnych stron Polski od soboty wieczora. W niedzielę około godz. 8 rano przyjechał pociągami z Warszawy marsz. Rydz-Śmigły, premier gen. Składkowski, wicepremier inż. Kwiatkowski, min. Kościalkowski, min. Ulrych, min. Ponia-towski, min. gen. Kasprzycki, płk. Koc. Nie przybył na zjazd pułkownik Sławek.

Na dworcu oczekiwała dygnitarzy kompania honorowa piechoty, oraz reprezentanci władz miejscowych z wojew. Gnojskim i gen. Łuczyńskim na czele. Po krótkim po-

witaniu goście udali się samochodami do Domu Legionistów w Oleandrach, a stamtąd na Błonia, gdzie przed ołtarzem polowym ustawili się poszczególne kolumny pułkowe, komenda naczelna Związku Leg. Pol. i prezesi okręgów. Marsz. Rydz-Śmigły dokonał przeglądu kół pułkowych, poczem wraz z członkami Rządu i generalicją wysłuchał Mszy św. połowej odprawionej przez ks. Biskupa Gawliń. Po Mszy św. uczestnicy uroczystości odśpiewali „Boże coś Polskę“, po czym marsz. Rydz-Śmigły wszedł na ustawioną opodal ołtarza trybunę i wygłosił oczekiwane z wielkim zainteresowaniem przemówienie, które podajemy w całości:

Mowa marsz. Rydza-Śmigłego

„Koledzy! Witam wasz zjazd. Zbiórka w rocznicę 6. sierpnia stała się naszym zwyczajem, uświęconym wieloletnią tradycją. Była ona zawsze manifestacją żołnierskiej przyjaźni. Ta przyjaźń powstała i rozwijała się wśród wielkich zdarzeń historycznych, tych, które stały się podstawą innego wyglądu politycznego Europy i głębokich przemian światopoglądów i duchowych już nie tylko Europy, ale całej ludzkości.

PRZYJAŹŃ ŻOŁNIERSKA UZASADNIENIEM ZJAZDÓW.

Wśród gromów, przelatujących z jednego krańca Europy w drugi, wśród błyskawic, oświecających miliony bitwy narodów, rzucających blask i na naszą niewielką ówczesną gromadę, wyrosła piękna płonka żołnierskiej przyjaźni. Zakwitła ona na wspólności żołnierskiej doli, gdy w drodze do niepodległej Polski wspólne trudy i niebezpieczeństwa były próbą naszej miłości ojczyzny i tej przyjaźni żołnierskiej. Ona też była zawsze uzasadnieniem naszych zjazdów, szczególnie w ostatnich latach życia komendanta. Najważniejszym zaś i najpodniosłym akcentem tych zjazdów był zawsze hołd dla komendanta, bez względu na to, czy był on z nami, czy go znamy i wśród nas nie było.

Był to najwyższy i najpodnioslejszy akcent, bo był to hołd dla twórcy niepodległej ojczyzny, od którego postaci bił wielki styl dokonanych przełomowych spraw Polski, na którego czele, najwinniejszym spośród wszystkich polskich czoł, chmurzyła się najwyższa troska, śmiała najtrwalsza decyzja. Oddawanie dziś tego hołdu komendantowi jest i w czasie tego zjazdu najwyższym i najbardziej podniosłym akcentem. Dla oddania tego hołdu razem z wami przybyłem tu i to poza tym dawnym motywem żołnierskiej przyjaźni było przyczyną mojego przybycia. Ale wykorzystam tę sytuację, że mam tak licznych przed sobą bratnich kolegów, którzy wyszli już z czynnej służby wojskowej i są czynni w życiu cywilnym, aby im powiedzieć kilka słów.

Koledzy! Wiadome wam jest, że świat dziś przeżywa przejmujące dreszcze. Rodzi się głęboki niepokój o przyszłość, a równocześnie wrą wszędzie zabiegi i usiłowania, aby w tę przyszłość iść w jaknajlepszej — i najsilniejszej postawie i formie.

Każde państwo robi to na swój sposób. Każde robi to, co uważa za najrozsądniejsze, albo robi to na co je stać. Czy Polska może pozwolić sobie na nie myślenie o przyszłości? Czy Polska jest izolowaną wyspą, której brzegów strzegą jakieś nadprzyrodzone potęgi, a wobec tego wolno Polakom pozwolić sobie na

HARCE BEZPŁODNYCH SWARÓW I DOKTRYNERSKICH SPORÓW?

Polska ma dziesięćkroć więcej do zrobienia.

Liczne pokolenia zaborców żyły i kładły się do grobu z katechizmem unicestwienia wszystkiego co polskie. Liczne pokolenia Polaków umierały nie mogąc wydzwignąć siły Polski. Tym większe nasze zadanie. Musimy podnieść całokształt życia Polski na inny, wyższy styl.

Nie jestem pesymistą koledzy, daleki jestem od wyrzekania. Niemniej musimy stwierdzić, że, mimo olbrzymiego dorobku naszych lat powojennych,

JESTEŚMY JESZCZE W WIELU DZIEDZINACH PRYMITYWEM.

Pochodzi to stąd, że w tym czasie, gdy inne państwa przeżywały największy rozwój, myśmy państwa nie mieli. Z tego prymitywu musimy wyjść, o ile Polska ma być istotnie wielkim państwem.

A jak wyjść?

1) MIEĆ SILNĄ, DOBRĄ ARMIE, KTÓRA BY GWARANTOWAŁA POKÓJ ZEWNĘTRZNY,

2) ŻELAZNĄ, TWARDĄ, BEZWZGLĘDNĄ REKĄ UTRZYMAĆ ŁAD, PORZĄDEK, PEWNOŚĆ JUTRA I BEZPIECZENSTWO W NASZYM ŻYCIU WEWNĘTRZNYM,

3) MAJĄC SPOKÓJ ZEWNĘTRZNY, SKON SOLIDOWAĆ ZWARTY IDEOWO, KARNY ZESPÓŁ TYCH LUDZI, KTÓRZY JUŻ MAJĄ DOŚĆ KRĘTYCH I ZATĘCHŁYCH DRÓG, WŁASNYCH NAJROZMAITSZYCH GHETT, ALBO TYCH, KTÓRZY MŁODZI WCHODZĄ W ŻYCIE, KTÓRZY CHCĄ DLA POLSKI PRACOWAĆ I KTÓRYM NA POLSCE ZAŁEŻY.

Komu na Polsce zależy, i kto nie ma głowy oczadziałej doktrynerstwem, ten na pewno łatwo porozumie się co do zasad ideowych. — Tym zespołem ludzi przerobić ewolucję i zmianę psychiki polskiej. Tym zespołem ludzi zacząć pracę podniesienia na szczeblu wyższy życia Polski jako państwa — i życia każdego Polaka. Naturalnie, mówię to w wielkich skrótach, dlatego może się wydawać to zbyt proste. Ale, koledzy, wielkie rozstrzygnięcia są proste zawsze. Ja wierzę, że to zostanie dokonane, bo wierzę w Polskę.

Ludzie przekonują się, że ten prosty właśnie sposób da im więcej niżeli chimeryczne, fantastyczne doktryny, które nie dotrzymują swych przyrzeczeń, albo też dają mordownie, dają bratobójcze walki, i jeszcze większą nędzę.

WIERZĘ, ŻE ZNAJDZIE SIĘ ZESPÓŁ TAKICH LUDZI W POLSCE.

Gdyby w dobrą rzetelną pracę włożono tę energię, pomysłowość, entuzjazm, a nawet ofiarność, którą się wkłada w spory, w podkopywanie, w judzenia, to jakże inaczej Polska by wyglądała? Ale jestem głęboko przekonany, że znajdzie się sposób, aby tych, którzy chcą służyć, którzy chcą ciągle swary w Polsce

utrzymać, aby tych ofiarników przekonać, że czas z tym skończyć.

Czas, koledzy, w Polsce wprowadzić stosunki oparte na prawdzie. Nadszedł czas podnieść przybicie odrzucić wszelki fałsz. Jestem głęboko przekonany, że wśród was w obozie legionowym ta przyjaźń, która urodziła się w bezpośrednim sąsiedztwie śmierci, istnieje i dziś, a wszelki fałsz będzie odrzucony.

Defilada

Marsz. Rydz-Śmigły mówił krótko około 10 minut. Mowa jego była dobrze słyszana przez uczestników uroczystości dzięki ustawionym opodal głośnikom. Transmitowało ją również radio. Zgromadzeni zgotowali mówcy po przemówieniu owacje. Okrzyki „niech żyje“ i oklaski towarzyszyły również Marszałkowi, gdy udał się następnie pieszo przez Błonia w otoczeniu członków Rządu na trybunę naprzeciw Oleandrów celem przyjęcia defilady. Na początku przeddefilowali przed marsz. Rydz-Śmigłym chorążowie wszystkich formacji w historycznych strojach legionowych. Nieśli oni 40 sztandarów. Za nimi kroczył komendant główny Związku Legionistów płk. Koc, który ubrany był po cywilnemu. Obok pułk. Koca posępował O. Kosma Lenczowski pierwszy kapelan legionów. Po dojściu do trybuny pułkownik Koc opuścił szereg i zajął miejsce na trybunie obok marszałka Rydza-Śmigłego. Za nim staneli członkowie Rządu,

oraz miejscowi dostojnicy, gen. Łuczyński, wojewoda Gnojski, prez. Kaplicki i inni. W defiladzie wzięło udział 11 formacji legionowych które prowadzili generalowie: Dąb-Biernacki, Malinowski, Zajac, Galica, Olszyna-Wilczyński i inni. W szeregach defilujących kroczyło wiele znanych osobistości. Np. w pierwszym szeregu kolumny defilował przed marsz. Rydzem-Śmigłym urzędujący premier gen. Składkowski. Nie uszło również uwagi publiczności, że w ostatnich szeregach dwóch oddziałów znalazło się kilkoro dzieci szkolnych w mundurkach, oraz kilka kobiet. Defilujący wznosili przed trybuną okrzyki „niech żyje marszałek“.

Na Wawelu

Po defiladzie, która zakończyła się około godziny 10:30 marsz. Rydz-Śmigły i członkowie Rządu udali się na Wawel. Tam po powitaniu u wejścia do krypty Srebrnych Dzwonów przez ks. prałata Domasika i ks. kanonika Wargowskiego nastąpiło złożenie na trumnie marsz. Piłsudskiego dwóch wieńców. Jeden z nich od polskich sił zbrojnych złożył marsz. Rydz-Śmigły, drugi zaś od XIV Zjazdu Legionistów gen. Schally.

Po złożeniu wieńców przed kryptą przeddefilowały formacje legionowe.

Około godz. 13 marsz. Rydz-Śmigły wziął udział we wspólnym obiedzie uczestników zjazdu w koszarach przy ul. Rakowiekiej. W międzyczasie kierownictwo zjazdu zdecydowało miane program, rezygnując z wyjazdu na Sownice, wobec czego marszałek Rydz-Śmigły wraz z towarzyszącymi członkami Rządu opuścił o godzinie 15 Kraków. W Krakowie pozostał jedynie wicepremier Kwiatkowski, który udał się do Mościc.

Ogłoszenie klątwy na premiera rządu jugosłowiańskiego

8 członków rządu, przewodniczącego skupsztyny i 20 deputowanych

Białogród, 8. 8. (PAT). Dziś rano we wszystkich cerkwiach było niezwykle przepełnienie na skutek zapowiedzi odczytania na nabożeństwach rannych decyzji zgromadzenia „Św. Synodu“, przekazującej trybunałom kościelnym i pozbawiającej wszelkich praw i przywilejów w łonie kościoła prawosławnego do czasu ogłoszenia werdyktu przez trybunały 9. członków rządu, przewo-

dniczącego Izby 20. deputowanych z okręgu białogrodzkiego. Odczytana w Białogrodzie lista osób, objętych tymczasową klątwą, rozpoczyna się od nazwiska premiera Milana Stojadinowicza, a kończy się nazwiskiem jego brata, dep. Dragomira Stojadinowicza. Analogiczne listy odczytane zostały w kościołach wszystkich diecezji.

Harcerze nasi wywołują entuzjazm w Holandii

Haga, 8. 8. (PAT). Cała prasa holenderska nie zdążyła jeszcze wyczerpać swoich pełnych entuzjazmu artykułów o obozie polskim i harcerzach polskich na jamboree w Vogelenzangu, kiedy otrzymała nowy zapas wrażeń z okazji przybycia „Zawiszy Czarnego“ do portu amsterdamskiego.

Na Holendrach, narodzie żeglarskim, przybycie „Zawiszy Czarnego“ wywarło głębokie wrażenie, o czym świadczą niezwykle obszerne i szczegółowe artykuły i opisy statku.

„Zawisza Czarny“ podbił sobie głównie dlatego serca Holendrów, ponieważ, jak stwierdzają artykuly, „jest to typ okrętu którego flota holenderska już nie zna, bo go zapomniała, a przecież przodkowie dzisiejszych żeglarzy holenderskich na takich właśnie statkach zdobyli sobie sławę światową, niejednego zatem z nich zainteresuje zwiedzenie „Zawiszy Czarnego“ celem zrobienia porównań, jak to dawniej ojcowie jego puszczały się na podbój mórz, a jak to obecnie podróżować można z wyafinowa-

nym komfortem, którego przodkowie nasi zupełnie nie znali“.

Poza tym cała prasa zachęca z własnej inicjatywy do zwiedzenia statku, „który jest niezwykle interesujący i zwiedzenia godny“.

Wielkie zainteresowanie budzą też nasi harcerze-lotnicy, obozujący na lotnisku Ypenburg pod Haga. Wczoraj przyglądał się ich startowi ks. Bernard, małżonek księżnej Julii. Oprócz tego zaproszono ich na loty szybowcowe na lotnisko szybowcowe w de Teuge, gdzie odbywają się obecnie holenderskie zawody szybowcowe. Tam odwiedził ich holenderski minister komunikacji dr inż. van Buuren, sam entuzjasta lotnik i znawca lotnictwa, który wygłosił do naszych harcerzy-lotników przemówienie. Ministrowi towarzyszył dyrektor departamentu dla spraw lotnictwa, Ede van der Pals, przyjaciel Polski, którą odwiedził w zeszłym roku. W rozmowie dyr. Ede van der Pals podkreślił, że z podróży tej zachował jak najmilsze wspomnienia.

Krajobraz, podróże, turystyka

Swoboda w Tatrach

Z każdym rokiem potężnie fala turystów, zwiedzających Tatry. W schroniskach gwaro i rojno, a na znakowanych ścieżkach coraz tłumniej. Urok Tatr wabi przybyszów, a kto odbył tam choćby jedną wycieczkę, ten staje się dobrowolnym niewolnikiem gór. Niestety większość tych „niewolników“ zupełnie błędnie pojmuje myśl Wincentego Pola: „W góry, w góry miły bracie, tam swoboda czeka na ciebie!“ Nie wiedza oni, że w Tatrach obowiązują surowsze niż w dolinach zasady i warunki życia, do których należy się bezwzględnie stosować. Niektórzy z tych nierozważnych turystów zapuszczają się w góry w ubraniach, które już dawno powinno być dostatecznie wyczerpane, inni a właściwie inne przychodzą w nowych, modnych, eleganckich... kostiumach kąpielowych lub „shortach“. O obuwiu szkoda pisać. Rzadko można zobaczyć na nogach przeciętnych turystów dobre górskie obuwie. Nie też dziwnego, że na więcej uczęszczanych szlakach widzi się porzucone oderwane podeszwy i obcasy. Przez Zawrat, gdzie trzeba się trzymać rekami klamer i łańcuchów wybierają się wycieczkowicze z łaskami i parasolami.

Również i swoboda w zachowaniu się turystów często jest wręcz naganna. To co jest już niepotrzebne, wyrzuca się bez zastanowienia lub pozostawia się w miejscu wypoczynku. Tylko rozumniejsi przykrywają odpadki lub papiery kamieniami. Podobny nieporządek pozostawiają za sobą turyści w schroniskach, w umywalniach, sypialniach i jadalniach. Najgorzej pod tym względem jest na więcej uczęszczanych ścieżkach i szczytach. Temu niechłujstwu przypatrywałem się specjalnie na Rysach. Szczeliny szczytowych bloków skalnych są zapełnione wszelkiego rodzaju pudełkami z sardynek, konserw, ciastek i cukierków. Cały szczyt zaśmiecony jest różnego koloru papierami z resztkami jedzenia. Skórki pomarańcz, cytryn, bananów, resztki innych owoców, pudełka z papierosów, zapalaki i białe, ozerwone oraz zielone (węgierskie) zapalaki dopelniają reszty. Trzeba dobrze uważać, gdzie usiąść. Polskie Tow. Tatrzańskie snów musi wysłać — jak przed kilku laty — górall, którzy by wyczyścili szczyty, wydobyli pudełka ze szczelin i spalili papierowe odpadki. Nie lepiej podobno wyglądają i inne szczyty jak Kozie Wierchy, Świnica i Kasprowy.

Po górach włóczy się przeważnie młodzi ludzie, weseli i zadowoleni ze zdrowia i wyczasów. Radość jednak swoją objawiają zbyt hałaśliwie, naruszając majestat Tatr. W schronisku w Roztoce, tym miłym osiedlu taterników, gdzie panuje wzorowy porządek, wrzaskliwość rozbawionej młodzieży cichnie wieczorem i może wzbuchnąć dopiero po godzinie szóstej rano. W innych natomiast schroniskach samowola święci tryumfy, nie dając spać zmęczonym sasiadom wesółków. Hałaśliwość nie brak i na szczytach. „Jodlowanie“, dzięki okrzyki i śpiewy spływają w doliny tatrzańskie, jako objaw radości młodych turystów, którzy „zdobyli“ po raz pierwszy Zawrat, Świnicę lub Kościelec. Niekiedy krzyki te przekraczają zwykłą miarę. W ubiegłym np. miesiącu, gdym siedzi z kolegą T. Pawłowskim poprzez urwiska Galerii Gankowej, ze szczytu i grani Rysów dobiegł nas poprostu ryk. Widocznie turyści znajdujący się na Rysach dostrzegli nas w skale i niesamowitą wrzawa starali się dodać nam zachęty. Skutek był jednak odmienny od zamierzonego, gdyż okrzyki denerwowały do pasji. Podobnie było w następnym dniu na południowej ścianie Zamarłej Turni. Turyści, którzy naszej wspinaczce przyglądali się ze Zmarzłej Przełęczy, bynajmniej nie byli wstrzemięźliwi od swych kolegów na Rysach, tylko że tutaj nie trzeba było krzyczeć, gdyż dzięki nadzwyczajnej akustyczności, w górnych piętrach doliny Pustej słychać wyraźnie każde słowo, nawet eicho wypowiedziane. Słowa obserwatorów były równie denerwujące, choć nie zwracało się na nie uwagi w trudach niebezpiecznej wspinaczki.

Pisząc o swobodzie w Tatrach nie sposób pominąć milczeniem „swobody w lekkomyślności“. Prawie każdy człowiek jest krócej lub dłużej, wcześniej czy później lekkomyślny. W górach jednak trzeba koniecznie wyżyć się choćby najmniejszej dozy lekkomyślności. W przeciwnym razie

wypadek, spowodowany lekkomyślnością, kończy się zwykle tragicznie. W bieżącym sezonie było już 11 śmiertelnych wypadków w Tatrach, a wszystkie prawie zapisać należy na karb lekkomyślności, a później dopiero niedoświadczenia i nieznamomości gór. Wśród tych 11 tegorocznych ofiar było kilku samotnych turystów. Wiadomo zaś, że samotne wycieczki czy wspinaczki w Tatrach wcześniej czy później kończą się tragicznie. Prokuratora dr Vitaka z Bratysławy, który zsunął się w żłobie śnieżnym pod Rysami i poniósł śmierć na piargach, ostrzeżano, by nie wstępował na śnieg, lecz dalej schodził grzędą, ubezpieczona klamrami i łańcuchami. Nie usłuchał. Podobnie 16-letniemu studentowi Wł. Majewskiemu z Krakowa doradzał jego kolega, przy schodzeniu z Giewontu do Doliny Małej Łąki, by nie zbacał i nie skracał drogi. Nie posłuchał dobrej rady.

Swoboda fałszywie pojmowana mści się więc w okrutny sposób w Tatrach. I z pewnością byłoby w tym sezonie więcej jeszcze wypadków tragicznych, gdyby nie rozumne rozporządzenie Min. W. R. i O. P. zakazujące urządzania wycieczek młodzieży szkolnej w Tatry bez pomocy wykwalifikowanego przewodnika. Pość nieszczęśliwych wypadków zmniejsza również kursy taternictwa, zapoczątkowane w ubiegłym roku przez P. T. T. Ucierpi na tym może „swoboda“, lecz turyści naucza się chodzić po górach i zaznajamia się bliżej i dokładniej z Tatrami, jednym z najpiękniejszych zakątków na całym świecie.

M. Babiński.

Przed „Tygodniem Gór“ w Wiśle

Ustalony już został dokładny program występów poszczególnych grup regionalnych na okres „Tygodnia Gór“ w Wiśle. Widowska ta będą w roku bieżącym wyjątkowo bogate, przy czym objętość poszczególnych zespołów została znacznie zwiększona. Na całość złożą się występy grup z ziemi żywieckiej, bojkowskiej, zespół mieszczan żywieckich, zespół ze Szczawnicy, z Zawoi, zespoły Śląskie, zespoły z Limanowej, Sanoka, Strzyska, zespoły góralskie, huculskie i szereg innych. W przedostatnim dniu „tygodnia“ zespół z powiatu limanowskiego odegra baśń pt. „Rycerze królowej“. Tegoż dnia wystawione zostanie przez zespół z Siemianowic widowisko pt. „Wesele na Górnym Śląsku“. W dniu 22 bm. w ostatnim dniu „Tygodnia Gór“, odbędzie się wielkie widowisko z udziałem wszystkich wyróżnionych grup regionalnych, podczas którego zostaną przyznane i rozdane nagrody.

POCIĄGI TRAMWAJOWE.

Władze kolejowe ogłosiły rozkład jazdy pociągów, które w okresie „Tygodnia Gór“ tj. od dnia 15—22 bm. kursować będą na linii Cieszyn—Bielsko oraz Golezów—Wisła i z powrotem. Będą to t. zw. pociągi tramwajowe.

SEKCJA KWATERUNKOWA.

Sekcja Kwaterunkowa Komitetu „Tygodnia Gór“ komunikuje, że od dnia 10 bm. uruchomione zostanie w pensjonacie „Beskid“ naprzeciw dworca kolejowego w Wiśle biuro kwaterunkowe. Osoby, zgłaszające się o kwatery muszą się wylegitymować kartą

Najwyżej położone schronisko turystyczne świata

Na terenie ośrodka wiejskiego Wystawy paryskiej odbyła się uroczystość inauguracyjna nowego budynku schroniska imienia J. Vallot. Budynek ten pozostanie przez czas trwania Wystawy na tym samym miejscu, w roku przyszłym zaś przeniesiony będzie na przeznaczone dlań miejsce na wysokości 4.362 m. na zboczu Mont-Blanc.

Inicjatywa zbudowania pierwszego schroniska na Mont-Blanc wyszła przed 45 laty, bo w r. 1893 od słynnego alpinisty francuskiego Józefa Vallot, który po zakończeniu na przeznaczone dlań miejsce na wysokości 4.362 m. na zboczu Mont-Blanc.

„Uzdrowiska polskie“

W dziesięciolecie działalności Związku Uzdrowisk Polskich w Warszawie, z inicjatywy Zarządu Związku ukazał się pięknie wydany album uzdrowisk polskich. Jest to bogato ilustrowany przewodnik po uzdrowiskach, na nowo opracowany przez dr. Wł. Przywieczerskiego, wydany w ładnej szacie graficznej, w nowym metodycznym układzie, jasnym, przejrzystym i praktycznym. Przewodnik zawiera miarodajne i najnowsze na podstawie ankiety zebrane materiały informacyjne oraz bogaty materiał fotograficzny. Album „Uzdrowiska polskie“ jest nieodzownym dla lekarzy, lecznic, poradni zdrowia, ubezpieczalni i powinien znajdować się również w każdej aptece, aby szeroko publicznosc mogła łatwo zasięgnąć dokładnych informacji o lecznictwie uzdrowiskowym. Do tej pożytecznej książki dołączona jest mapa uzdrowisk na terenie Rzeczypospolitej.

Pińsk przygotowuje się na przyjęcie turystów

Między 22 sierpnia a 5 września br. odbędzie się w Pińsku uroczystości regionalne pn. „Dni Polesia“. Ze względu na spodziewany wielki zjazd turystów, którzy skorzystają z 66 proc. zniżek kolejowych, by przy-

Z Polski i do Polski

Wychodźstwo z Polski, które w latach 1928—1930 sięgało corocznie cyfry ok. 200 tys. emigrantów, w latach kryzysu i ograniczeń już imigracyjnych znacznie spadło (1932 r. — 21.439 osób). W latach jednak ostatnich daje się zaobserwować powolny, acz stały wzrost ruchów emigracyjnych do różnych krajów europejskich i zamorskich. I tak, kiedy w pierwszym półroczu 1936 r. wyemigrowało z Polski za chlebem 35.180 osób, to pierwsze półrocze b. r. wykazało się cyfrą 55.041 emigrantów.

Charakterystycznym zjawiskiem jest, że wzrost emigracji w r. b. dotyczy wyłącznie wychodźstwa z Polski do krajów europejskich (o przeszło 20 tys. emigrantów więcej), podczas gdy emigracja do krajów zamorskich nie tylko, że się zwiększyła w porównaniu z pierwszym półroczem r. ub., ale nawet zmniejszyła się o 134 osoby. Z krajów europejskich największy przyrost imigrantów z Polski zanotowano we Francji — przeszło 13 tys. ludzi więcej, oraz na Lotwie (2 tys. emigrantów więcej). Z krajów zamorskich przyrost imigracji z Polski notuje Argentyna, a poza tym także w pewnej mierze — Brazylia, Kanada, U. S. A. i inne kraje Ameryki. Natomiast do Palestyny wyemigrowało w minionym półroczu b. r. o przeszło 4.600 osób mniej, niż w tym samym okresie r. ub. Ogółem powróciło do Polski 7.428 wychodźców, podczas gdy w pierwszym półroczu r. ub. — aż 19.472.

być do Pińska i poznać najbardziej charakterystyczne zakątki Polesia, krajny „przez Boga i ludzi“ do niedawna zapomnianej — komitet „Dni Polesia“ uruchamia na czas trwania obchodów specjalną stację obsługi turystów w Pińsku na nadbrzeżu Legionów. Stacja ta, która całkowicie przeznaczona będzie dla urozmaicenia pobytu na Polesiu rzeszom turystów i ułatwienia im poznania tej dzielnicy, — organizować będzie codzienne wycieczki motorówkami, łodziami rybackimi, lub statkami. W ten sposób przybysze będą mogli udać się do „Dziungli Poleskiej“ łodziami tubylczymi; będzie to mianowicie trzygodzinna wycieczka w okolice Pinkowicz. Przewiduje się również 5-godzinna wycieczka statkiem do Horodyszca, letniska i stacji sportów wodnych. Typowe krajobrazy dalekiego Polesia udostępni turystom wycieczka Piń, Prypecią i Horyniem do Dawidgródka. Półtoradniowa wycieczka ta obejmie także w programie swym zwiedzanie Dawidgródka, starożytnego grodu dawnych książąt. Wreszcie co dziennie odbywać się będą wycieczki Piń i kanałem Królewskim do wzorowej szkoły rolniczej w Duboi.

Oczywiście największą atrakcją tegorocznych „Dni Polesia“ będzie regionalny „Jarmark Poleski“. Odrębność tej imprezy od podobnych jarmarków i targów, urządzanych w różnych okolicach całej Polski wypływa z zupełnie odmiennego rozwoju życia gospodarczego na Polesiu w porównaniu z resztą kraju. Charakterystyczną fizjografią terenu, rzeki, bagna, lasy, przewaga dróg wodnych nad lądowymi, odrębny tryb życia mieszkańców, oraz produkcja gospodarcza związana z bogactwami naturalnymi regionu — stwarza całość zupełnie swoistą, nieznaną prawie zupełnie reszcie Polski.

Wycieczka do Pińska w czasie „Jarmarku Poleskiego“ pozwala więc poznać życie gospodarcze najmniej znanej w Polsce dzielnicy, jak też zaznajomić się z krajobrazami Polesia, krajny niezwykle malowniczej, wprost — egzotycznej.

Dla mieszkańca innych dzielnic Kraju inna, poza „Jarmarkiem“ wielką atrakcją, nie pozbawioną charakteru egzotycznego będzie możliwość obserwowania na całym Polesiu — „życia na wodzie“ Biało odzian Poleszycy ściągają łodziami do miast na targ, odpust czy też do urzędu. Popularność tego prymitywnego środka komunikacji umożliwia im obfite dróg wodnych na Polesiu, zachęcających turystów do wycieczek statkami, motorówkami, nie mówiąc już o turystyce kajakowej, coraz chętniej obierającej mało dotąd znane szlaki poleskie.

Polesie staje się coraz modniejsze w turystyce polskiej. Dla tych, którzy go nie znają i dla tych, którzy raz jeszcze ujrzeć pragną — wyjątkową okazją będą zbliżające się „Dni Polesia“.

Warszawa — Kraków
godzina lotu